

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

I. Deus est Dominus hominu[m] singu[la]riter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

56 BONA VOLUNTAS
judicavit esse pulcherrimum, ut esset quidquid
est, sicuti est. Quamvis enim in se pul-
cherrimum non foret neque optimum:
Deus tamen fecit pulcherrimum, ita judi-
cando; & optimum, ita volendo.

SECTIO TERTIA.

Fundamentum bonæ voluntatis tertium
ac præcipuum:

Cura Dei de homine, præsertim bono.

I. Dotus est Do-
minus homi-
niam singula-
riter. **R**Egius Vates Psalmi octa-
vi, qui totus est de pe-
culiari Dei erga hominem cura,
initium & finem fecit eodem
versu, *Domine Dominus noster, quàm ad-
mirabile est nomen tuum in universa terra.*
In eo versu simul posuit & propositionem
& conclusionem cantandorum. Quid
paras de Deo dicere? Dicam esse do-
minum nostrum. At quid in ea re novi?
Nonne dominus universorum est? Pro-
fus. Ita tamen, ut singulariter sit homi-
num dominus. Ad experientiam te ap-
pello, & ipsam fidem tuam, si mihi fi-
dem

dem non habes. Contemplare Univer-
 sum, expende terram, scrutare maria,
 vide pisces natantes, circumspice aves
 volantes, intuere animalia pascentia, spe-
 cta stellas lucentes, metire cælorum in-
 gentia spatia. Isthæc omnia cùm Dominus
 produxerit, dominus illorum est. Sed
 quandoquidem homini produxerit, non-
 ne meritò etiam infantes & lactentes
 clament: *Domine, dominus noster es, qui*
nos, & genus omne humanum, proprio
quodam affectu curas, & solitudine
singulari complecteris? Notavi ali-
quando, nec dubium quin & alii ante
me, nusquam in primo Geneseos capite,
ubi de rerum creatione agitur, poni no-
men tetragrammaton, quod latina ver-
sio reddere Dominum solet, Græca κύριον,
exprimiturque Hebraicè per vocem
Adonai, istis respondentem. At verò in
altero capite, ubi particulatim enarratur
hominis creatio, rerumque aliarum sub-
jectio ad ejus obsequia, passim nomen
istud ineffabile occurrit; iteraturque fre-
quentissimè appellatio Domini Dei. Ad

commendandam utique Dei erga homines benevolentiam, qui ipsorum peculiariter *Dominus* esse velit, singularemque illis curam & amorem impendere.

II. *Major cura qualiter sit in Deo.* Cùm autem dicitur, homines Deo magis esse cordi, quàm corporearum rerum cæteras: nemo tam ignarus sit divinorum, ut sibi persuaserit, Deum de re aliqua magis intentè aut frequentius cogitare quàm de alia, sensùve de illa habere teneriores, aut vehementiores. Humanæ imbecillitatis & mutabilitatis officia ista sunt. Quia Josephum Jacob præ cæteris filiis habebat in amoribus: idcirco erga illum tenerius afficiebatur, & sæpius eum versabat in mente. Salomoni, quia liberorum carissimo, voluntatem & studia magis impendebat David, quàm Adoniæ, vel Nathani. Christum ipsum, quàm hominem, plus de optima matre & dilecto Joanne, quàm de aliis, cogitare, æquum fuit, & naturæ consentaneum. Sed absit, ut Christianus ullus, vel tenuiter eruditus, tam crassam rudemque de Deo effingat

fungat